

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/38/2012
Identifikačné číslo spisu:	7208232543
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7208232543.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Mesto Košice, Trieda SNP č. 48/A, Košice - Západ, IČO: 00 691 135, zast. advokátom JUDr. Vladimírom Vrábelom, Priemyselná č.7, Košice proti žalovanému: TJ ŠPORTVÝROBA Košice, s. r. o., Rastislavova č. 104, Košice, IČO: 36 197 181, zast. advokátom JUDr. Miroslavom Věrebom, Šoltésovej č. 5, Košice, o zaplatenie 23 978,03 eur s prísľ, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. februára 2011, č. k. 2Cob/101/2010-379, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania 493,16 eur na účet právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 10. decembra 2010, č. k. 34Cb/52/2009-222 konanie v časti o 13,90 eur zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 23 965,13 eur so 14,5 % úrokom z omeškania ročne od 01. 11. 2008 do 31. 12. 2008 a s 10 % úrokom z omeškania ročne od 01. 01. 2009 do zaplatenia. Žalobcovi priznal trovy konania 4 002,81 eur.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca si uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie sumy 722 362 Sk / 23 978,03 eu r/ s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie špecifikovaných parciel na výkon podnikateľskej činnosti za obdobie od 16. 10. 2007 do 31. 10. 2008.

Súd vo veci vydal platobný rozkaz dňa 9. februára 2009, proti ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že parcela č. 6993/26 sa nachádza mimo tenisového areálu a žalovaný ju neužíval ani neužíva. Namietal tiež výšku jednotkovej ceny za meter štvorcový. Ďalej poukázal na to, že podľa listu vlastníctva je žalobca vedený ako vlastník pozemkov, avšak vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 15C/251/1994 bolo právoplatne rozhodnuté, že v súvislosti s nezákonným vyvlastnením sú vlastníckmi U. S. a spol. Poukázal i na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach / 5Co/363/2008-268 /,

ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I vo veci 15C/805/1994-224. Uviedol, že napriek uvedeným konaniam bol ochotný uzavrieť so žalobcom vyváženú nájomnú zmluvu.

Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že podľa § 12 Pravidiel prenajímania majetku mesta Košice je cena ročného prenájmu za pozemky pre podnikateľské subjekty stanovená vo výške 10 % z hodnoty pozemku podľa znaleckého posudku alebo 10 % z hodnoty pozemku určenej podľa hodnotovej mapy mesta Košice. Podľa kritéria celkovej výmery užívaných pozemkov / 19 903 m² / by mal ročný nájom predstavovať sumu 62 101,91 eur. Komisia Mestského zastupiteľstva na zasadnutí dňa 19. 10. 2006 schválila zníženie nájmu za pozemky, ktoré sú pod zeleňou, chodníkmi a objektmi o výmere 12 695 m² po 1 Sk ročne. Za pozemky pod ihriskami platí nezmenená cena 3,12 eur / 94 Sk/m² ročne / podľa § 12 Pravidiel prenajímania majetku mesta Košice. Uviedol, že pre určenie výšky nájmu pozemkov nie je rozhodujúce, aký druh pozemku je zapísaný na liste vlastníctva, ale akému účelu v skutočnosti pozemok slúži.

Žalobca doplnujúcim podaním z 25. 09. 2009 uviedol, že žalovaný bez právneho dôvodu užíva nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území Severné mesto, zapísané na LV č. XXXXX, Správy katastra Košice.

Súd vykonal dokazovanie na pojednávaní dňa 10. 12. 2009 výsluchom účastníkov, listinnými dôkazmi predloženými v konaní a zistil, že medzi účastníkmi mal vzniknúť zmluvný vzťah uzavretím Zmluvy o prenájme pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Severné mesto, vedenými na LV č. XXXXX o celkovej výmere 19 903 m² z ktorej parková časť tvorí 11 702 m² a zvyšná časť slúži na športovú činnosť. K uzavretiu zmluvy medzi účastníkmi konania nedošlo z dôvodu neakceptácie výšky nájomného za m², ktorú stanovil žalobca. Žalovaný pozemky využíva na svoju podnikateľskú činnosť. Žalobca na tomto základe vyúčtoval žalovanému za obdobie od 16. 10. 2007 do 31. 10. 2008 náhradu za užívanie pozemkov podľa § 12 Pravidiel prenajímania majetku mesta Košice vo výške 722 362 Sk / 23 978,03 eur / t. j. 94 Sk za m² ročne za užívanie ihriska a 1 Sk za m² ročne za užívanie pozemkov. Žalovaný sumu nezaplatil.

Žalobca k spochybneniu užívania časti parcely č. XXXX/XX o výmere 1 944 m², a to parkovisko o výmere 419 m² v cene 13,90 eur uviedol, že v tejto časti berie žalobu späť. Súd v tejto časti konanie zastavil.

Žalovaný na pojednávaní nespochybnil užívanie špecifikovaných pozemkov, spochybnil však žalobcu ako vlastníka pozemkov a výšku nájomného 94,- Sk/m². Poukázal pritom na rozsudok krajského súdu č. k. 5Co/11/2009-496, v ktorom pri otázke zriadenia vecného bremena súd dospel k záveru, že vyvlastňovacie rozhodnutie ONV Košice I z roku 1984 pre výstavbu tenisového areálu TJ VSŽ je právne neúčinné. Návrh žalovaného na prerušenie konania z dôvodu viacerých konaní vedených na Okresnom súde Košice I, súd neakceptoval z dôvodu, že nepovažoval za potrebné riešiť otázku pripojenia spisov Okresného súdu Košice I, ani ako predbežnú otázku, nakoľko uvedené spory nesúvisia s týmto sporom.

Výšku nájomného stanoveného žalobcom mal súd za preukázanú Pravidlami prenajímania majetku mesta Košice, konkrétne v § 12. Z listu vlastníctva č. XXXXX Správy katastra Košice mal súd tiež za preukázané, že vlastníkom nehnuteľností, ktorých užívanie bez právneho dôvodu je predmetom konania, je mesto Košice. Súd si osvojil názor, že ak štát na základe neúčinného vyvlastňovacieho rozhodnutia začal predmetné pozemky fakticky užívať na účel vyvlastnenia / investičná výstavba /, chopil sa jej držby bez akéhokoľvek právneho titulu, išlo teda o prevzatie bez právneho dôvodu, čo je jeden z reštitučnými zákonmi typizovaných dôvodov pre vydanie veci oprávneným osobám podľa § 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb., keďže došlo k prevzatíu v rozhodnej dobe. Neuplatnením tejto možnosti došlo k zániku ich práva na obnovu ich vlastníckeho práva. Ak im teda predmetné nehnuteľnosti neboli vydané podľa reštitučných predpisov, ako špeciálnej právnej úpravy, nemohli nadobudnúť k nim vlastnícke právo, lebo ich vlastníckymi by sa stali až ich vydaním.

Súd prvého stupňa na základe § 451 Obč. zák. mal za preukázané, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti

užíva bez právneho dôvodu, čím sa neoprávnene obohatil. Súd mal za preukázané, že vlastníkom nehnuteľností je žalobca a výšku nájomného vyúčtoval v súlade s Pravidlami prenajímania majetku mesta Košice, ako aj znaleckým posudkom č. 58/2006, ktorým bolo preukázané, že výška nájomného je v súlade s Pravidlami ... Naopak, žalovaný neunesol dôkazné bremeno na vyvrátenie tvrdení a dôkazov produkovaných žalobcom.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako vyplýva z výroku rozsudku. Žalobcovi patrí i nárok na úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obch. zák., ktorý mu priznal tak, ako vyplýva z výroku rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech úspešného žalobcu. Trovy pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku 1 438,56 eur a trov za 6 úkonov právnej pomoci, vrátane paušálnej náhrady a 19 % DPH, t. j. 2 564,25 eur.

Žalovaný podal proti rozsudku v časti, ktorou bolo žalobe vyhovené, v zákonnej lehote odvolanie a navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa pochybil, keď vychádzal iba z LV XXXXX a nedoplnil dokazovanie v rozsahu navrhnutom žalovaným, a to pripojením súdnych spisov Okresného súdu Košice I vo veci 15C/792/1994 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 5Co/11/2009-496, v ktorom sa uvádza, že mesto Košice nie je vlastníkom pozemkov. Ďalej v odvolaní opätovne namietal ustanovenú výšku jednotkovej ceny za m² 94 Sk, resp. 1 Sk. Uviedol tiež, že žalobca požadoval bezdôvodné obohatenie, pričom súd rozhodoval podľa odôvodnenia o nájomnom.

Žalobca v podrobnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať mu trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval správnosť jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že predmetom konania bol nárok na zaplatenie sumy 23 965,13 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia v súvislosti s užívaním pozemkov žalovaným v období od 16. 10. 2007 do 31. 08. 2008. Užívanie pozemkov žalovaným bolo preukázané.

Ďalej odvolací súd vyslovil, že výška bezdôvodného obohatenia bola stanovená v súlade so súdnou praxou / SouRNS č. C314-NS sp. zn. 25Cdo/845/99 / vo výške, ktorá sa odvíjala od výšky nájomného zodpovedajúceho obvyklému nájomnému v danom mieste a čase a jeho výška je v súlade s Pravidlami prenajímania majetku Mesta Košice. Výška bola stanovená podľa § 12 Pravidiel.

K námietkam ohľadne rozsudku 15C/792/1994 uviedol, že týmto rozsudkom bolo zriadené vecné bremeno v prospech žalovaného k jeho stavbe na parcele č. XXXX/XX o výmere 24 m². Vecné bremeno k stavbe na parcele č. XXXX/XX sa žalovaného podľa uvedeného rozsudku netýka, ale žalobcu a táto parcela nie je predmetom tohto konania. Žalobca za bezdôvodné užívanie parcely č. XXXX/XX o výmere 29 m², ku ktorej je zriadené vecné bremeno vo výmere 24 m² až dňom právoplatnosti rozsudku 15C/792/1994 dňa 19. 05. 2009, vyúčtoval žalovanému minimálnu náhradu 0,79 eur za obdobie pred právoplatnosťou tohto rozsudku. V ostatných veciach nie sú rozsudky právoplatné, pričom rozsudky 15C/289/1994, 15C/806/1994 a č. 15C/251/1994 sa vôbec netýkajú parciel, ktoré sú predmetom tohto konania.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom vysloveným súdom prvého stupňa, že nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie prerušením konania resp. obstarávaním rozsudkov uvádzaných žalovaným z dôvodu, že konajúci súd mal preukázané vlastnícke právo žalobcu k pozemkom na základe vykonania iných dôkazov predložených v konaní, a to výpisom LV č. XXXXX, z ktorého vyplýva, že v čase vyhlásenia

rozsudku bol žalobca zapísaný ako vlastník pozemkov, ktoré bezdôvodne užíval žalovaný.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 219 O. s. p. rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal trovy odvolacieho konania vo výške 488,55 eur.

Žalovaný podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie podaním zo dňa 11. apríla 2011, ktorého prípustnosti odôvodňuje z ust. § 237 písm. d/ a f/ O. s. p.

Dovolateľ zastáva názor, že v konaní došlo k vadám podľa § 237 písm. d/ a f/ O. s. p., ktoré vyvodzuje z prekážky rozhodnutej veci a zmätočnosťou postupu súdov. Poukázal na to, že súd v konaní sp. zn. 15C/792/1994, ako i odvolací súd vyslovili, že vlastníkmí označených pozemkov sú fyzické osoby, a nie mesto Košice. V tejto veci súdy nerešpektovali právoplatné rozhodnutia súdu prv vydané.

Ďalej v dovolaní uviedol, že napadnutý rozsudok spočíva i na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko oba súdy sa nezaoberali súvisiacimi vecami právoplatne skončenými v inom konaní, ani tieto spisy nepripojili v tomto konaní. Prekážku rozhodnutej veci vyvodzuje z toho, že Okresný súd Košice I právoplatne rozhodol ohľadne predmetných pozemkov, ktoré rozhodnutie v tomto konaní súdy nerešpektovali tak, ako to predpokladá § 159 ods. 2 O. s. p. Ďalej uviedol, že podľa právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Košice I vo veci sp. zn. 15C/251/1994, sú vlastníkmí sporných pozemkov fyzické osoby, ktoré následne boli zapísané do LV. Navrhol napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa jeho názoru nejde o res iudicatae podľa § 159 ods. 3 O. s. p.

K dovolaniu v časti odkazujúcej na rozhodnutia Okresného súdu Košice I uviedol, že išlo o konanie o zriadenie vecného bremena a predmetom tohto konania je bezdôvodné obohatenie. Poukázal na súdnu prax / rozhodnutia 4Cdo130/2007, 3Cdo 120/2003, 2Cdo 122/2010, ako i na rozsudok veľkého senátu kolégia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 31Cdo 1222/2001 /. Rozsudky, na ktoré sa poukazuje žalovaný boli prekonané neskoršími súdnymi rozhodnutiami / rozsudok 4Cdo180/2010, 2Cdo 122/2010 /.

Žalobca zastáva názor, že tvrdenie žalovaného o odňatí možnosti konať pred súdom je nedôvodné, nakoľko nevykonanie dôkazov / pripojenie rozsudkov o zriadení vecných bremien /, ktoré neslúžia na preukázanie relevantných skutočností, nie je porušením § 237 písm. f/ O. s. p. Žalovanému bola umožnená realizácia procesných práv v súlade s právnym predpisom. Súd prvého stupňa aj odvolací súd sa podľa žalobcu, náležite vysporiadali s podstatnými otázkami vo svojich rozhodnutiach.

Navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania vo výške 986,33 eur, ktoré vyčíslil v podaní zo dňa 30. 08. 2012 za dva úkony /prevzatie a príprava, vyjadrenie k dovolaniu a režijný paušál a 20% DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací / § 10a ods. 1 / vec preskúmal podľa § 242 ods. 1 a § 243 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní rozsudku v rozsahu napadnutého dovolaním a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až § 239 O. s. p.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti / § 242 ods. 1 /. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

V predmetnej veci podal žalovaný dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu procesného pochybenia odvolacieho súdu, ale aj z dôvodu jeho vecnej nesprávnosti.

Ak je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdený, je dovolanie prípustné len vtedy, ak súd vyslovil prípustnosť dovolania, pričom v predmetnej veci nejde o tento prípad. Z uvedeného vyplýva, že zákonné podmienky pre podanie dovolania podľa § 238 O. s. p. neboli splnené.

Podľa § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu napadnutého výroku, ktorý vymedzuje kvantitatívna stránka dovolania. Dovolací súd je teda viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom.

Odvolací súd o podanom odvolaní rozhodol tak, že rozsudok v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 2 O. s. p.

Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku stotožnil s názorom vysloveným súdom prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p., nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí. Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, keď odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom je kopírovaním vecne správnych dôvodov napadnutého rozsudku. V takýchto prípadoch rozhodnutie obsahuje účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahuje stručné konštatovanie o správnosti a presvedčivosti napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožnil. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, nemusí v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia uvádzať / kopírovať / všetky dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí, ale sa môže v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie vecnej správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne ich doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia. V predmetnej veci sa odvolací súd stotožnil s výrokom i odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ktorú skutočnosť dovolací súd nevyhodnotil ako procesné pochybenie.

Neodstrániteľnou prekážkou v konaní je prekážka právoplatne rozhodnutej veci / rei iudicatae /, ktorá vyplýva z ustanovenia § 159 ods. 3 O. s. p., a ktorá nesporne bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednaná.

Rovnakou vecou je uplatnenie toho istého nároku alebo stavu, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, pokiaľ je súčasne daná totožnosť osôb a predmetu konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol už uplatnený / z rovnakého skutku /. Prekážku rozsúdenej veci však predstavuje právoplatné rozhodnutie súdu iba v takom rozsahu, v akom sa o predmete konania právoplatne rozhodlo, preto ak bola uplatnená iba časť nároku, potom je prekážkou rozhodnutej veci iba rozsah nároku, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté.

V predmetnej veci je nepochybne zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovanému vzniklo užívaním nehnuteľností žalobcu, na výkon podnikateľskej činnosti.

Právoplatný rozsudok tvorí prekážku rozhodnutej veci iba v rozsahu jeho výroku vo veci, preto nemožno vyvodiť záver o tom, že prejednaníu predmetnej veci bráni rei iudicatae, pretože nebolo preukázané, že by o žalobcom uplatnenom nároku už bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní. Konania, na ktoré poukazuje žalovaný, sa týkali zriadenia vecného bremena k nehnuteľnostiam, pričom predmetom tohto konania je nárok z titulu bezdôvodného obohatenia.

Dovolací súd dospel k záveru, že neboli splnené predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. d/ O. s. p.

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľ namieta i porušenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatím možnosti konať pred súdom, ktoré vidí v zmätočnosti rozhodnutí súdov v tom, že nerešpektovali právoplatné rozhodnutia prv vydané.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi / žalobkyni / bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred súdom / II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95 /. K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde / II. ÚS 8/2001 /, ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Naplnenie uvedených skutočností však v predmetnej veci nebolo zistené. Odôvodnenie odvolacieho rozsudku je jasné a zrozumiteľné, obsahuje vyhodnotenie výsledkov dokazovania a vyslovenie právneho názoru s odôvodnením.

Dovolací súd vyslovil, že článok 6 ods. 1 dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu / García Ruiz proti Španielsku /. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

Zároveň dovolací súd tiež poukázal na to, že Ústava Slovenskej republiky neupravuje dôsledky jednotlivých procesných nesprávností, ku ktorým v praxi dochádza v súdnych konaniach, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ako aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní procesné nesprávnosti konania súdov nižších stupňov napraviť. Procesné

vady taxatívne vymedzuje ust. § 237 O. s. p., ktoré zakladajú prípustnosť dovolania. Občiansky súdny poriadok považuje, okrem procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p., aj iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, za relevantný dovolací dôvod /§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. /, avšak vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá „inú vadu konania“ podľa § 241 ods. 2 O. s. p., nie však vadu procesnú podľa § 237 O. s. p.

Dovolací súd prijal záver, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. tak, že žalobcovi priznal ako účelne vynaložené trovy dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby / vyjadrenie k dovolaniu /, paušálnu náhradu a 20 % DPH v celkovej výške 493,16 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.